NICOLAI CIAMPITTII

E L E G I A

IN OBITUM FRATRIS

NEAPOLI ANN. CIƆIƆCCCI II

APUD ANGELUM CODAM

Superiorum Venia.

PROPERTIUS
Lib. IV. *eleg.* XI. *v.* 101.

Moribus et Caelum patuit . . . . .

IOSEPHVS CASTALDIVS

VIRO CL.

FRANCISCO DANIELIO

REGIO HISTORIOGRAPHO

REGIAEQVE HERCVLANENSI ACADEMIAE

A SECRETIS

S. P. D.

Nicolavs Ciampittivs *praeceptor olim meus tum bonis quibusque artibus, tum praesertim cultura et sobrietate carminum cum elegantissimis ex omni antiquitate comparandus, ad leniendum incredibilem dolorem, quem ex praematuro dulcissimi Fratris obitu ceperat, Elegiam conscripsit. Eam a Donato Lilio doctrina, moribusque ornato cum accepissem, nescio quid Atticae venustatis in ipsa deprehendi, nativamque latini sermonis elegantiam, quam omnes in* Ciampittio *semper sumus admirati: in eamque cogitationem statim veni, me, si illam typographicis formis describendam curarem, gratiam non parvam apud omnes cultioris la-*

latinitatis amatores initurum; hoc potissimum tempore, quo Romana Suada ludibrio et despectui est nostris hominibus. Iam eam Elegiam, Francisce Danieli, tibi sisto, viro in omnis aevi doctrina summopere versato, antiqua virtute et fide, et quod caput est, Auctoris, supra quam credi potest, studiosissimo. Te vero rogatum volo, ut hoc qualecumque diligentiae meae, inque bonas artes amoris specimen, aequi bonique ducas; meque, ut facis, amare pergas. Vale.

Neapoli IV. *Kal. Januar. Ann.* CIƆIƆCCCIII.

NICOLAI CIAMPITTII

IN OBITV GABRIELIS FRATRIS AMANTISSIMI

Sibi a. d. XI. Kal. Nov. erepti

AD DONATVM LILIVM

Amicissimum cultissimumque Virum

ELEGIA.

QUod me saepe tuis, o jucundissime Lili,
  Leniter et verbis increpitare soles,
Et sensim monitis mentem mulcere benignis,
  Ut desiderio sit modus et lacrimis:
Ne mea perpetuo tabescant lumina fletu,
  Neu misero assiduus exedat ossa dolor,
Pectore qui nostro infixus penitisque medullis
  Nullo non animum temporis articulo
Discruciat, prohibetque diu, aut requiescere noctu;
  Vita mihi ut filo pendeat e tenui;
Tu peramanter agis, sat, Lili candide, novi,
  Injucunda neque est, sed mage grata fides;
Mi tua, quae a puero multis perspecta periclis
  Praeclare hac in re cognita difficili est.
At nosti in quantum horribili fortuna procella
  Obrutum, et immersum vortice tristitiae

De-

Detulerit baratrhum, fundoque afflixerit imo;
Unde emergendi haud est mihi spes reliqua:
Heu quae mi poterit spes affulgere salutis,
Signandae aut lucis candidiore nota;
Cum praematuro consumptum funere, Frater,
Te subito fera mors surpuit ex oculis?
Surpuit heu misero mihi te, dulcissime Frater,
Heu vita longe, Frater, amabilior.
Illa mihi sensus tecum una surpuit omnes;
Tecum una mentem surpuit atque animam.
Quale, ubi disruptis e nubibus (incubuere
In pugnam insani cum notus atque aquilo)
Exsiliens fulmen quercum radicibus altis
Avulsam, et ramis sternit humi laceram;
Pastor, vicino qui sese exterritus antro
Abdidit, attacto corpore, vivit adhuc,
Vivit, languidulos sed lentus vix fovet artus
Spiritus, et vita haud conscius ipse sua est:
Temporis haec nostri facies tristissima, Lili:
En ego subreptis sensibus obstupui,
Depressusque animus se nota ad munia vitae
Conatur, sed non est potis erigere.
At praematuro prosternens funere, Frater,
Te subito fera mors abscidit exitio.
Abscidit heu misero mihi te, dulcissime Frater,
Heu vita longe, Frater, amabilior.
Illa mihi tecum una aegrae solatia mentis
Abscidit, illa omnes invida laetitias,

Quas,

Quas, dum te mansit, mi Frater, vita, fovebat
  Quae culto enituit plurima dos animo.
Sed tua non virtus, non oris gratia, mores
  Ingenui, mens, quam Musae aluere bonae,
Non potuere atrox libitinae avertere telum,
  Aut tardare avidas ad tua damna manus.
Ah ego, ne tantus superincideret mihi moeror,
  Tam caro neque lux occideret capiti;
In me quam vellem dextram, falcemque rotares,
  Atque hanc mi vitam, mors fera, demeteres.
Frigida nunc Frater componeret ossa sepulcro,
  Deferretque pias munera ad inferias.
Atque aliquis, IACET HEIC FRATERNI CULTOR AMORIS,
  Praeteriens olim non sine lacrimulis
Diceret: interea manes, cineresque sepulti
  Gauderent, sensus si quis inest cineri.
Quid? num Threicius cara pro conjuge vates
  Est coecas leti visus adire vias;
Anne vicem moerens Theseus florentis amici
  Forti animam voluit pectore prodigere;
Pro socio est ausus Damon se dedere; vitam
  Pro Fratre ipse meo fundere defugerem?
Hoc ultro caput offerrem, mortemque morantem
  (Necteret invisam sicubi lenta moram)
Urgerem, et totum exciperem vel corpore ferrum
  Laetus, dum Fratri lux redimenda foret.
Quid loquor ah demens? quo me rapit anxia cura?
  Me dolor ut vanis vexat imaginibus.

Stat,

Stat sua cuique dies, aeternoque ordine sanctae
 Leges, et solido sculptae adamante rigent:
Nec cuiquam fas est hominum perrumpere, nec fas
 Est parvas inter vel posuisse moras.
Ergo quod misero restat, dum luminis hujus
 Vitales auras carpere fata sinant;
Nunquam, o pars animae melior, carissime Frater,
 E memori nunquam pectore dulcis amor
Effluet, in vita qui aluit, nexuque tenaci
 Nos hedera implicuit fortius unanimes.
Ac si filioli caepere oblivia matrem
 Quem plenis nondum depulit uberibus:
Si quando sponsam caepere oblivia sponsi,
 Cui multum optato est dedita conjugio;
Nulla meam erga te pietatem obliteret aetas,
 Expressamque animo deterat effigiem.
Ipse tuam semper conspergam floribus urnam,
 Et semper mutos adloquar ad cineres.
Ut veniente die olim, ut decedente canebat
 Orpheus dilapsam flebilis Euridicen:
Flebilis: emotae at rupes, silvaeque sequaces,
 Compressisque aderant flumina vorticibus,
Atque ferae oblitae catulos nemora avia circum
 Blandis mulcentes aspera corda modis.
Opprimet extremo sic mors me tempore: felix
 Cum cinis ad Fratris contumuler cinerem.
Sed tu, quae nostrum, Lili, testentur amorem,
 Insculpas memores fac super ossa notas.

FINIS.